

Afscheid

1 Sam. 25:18

Nu dolen zij voor 't laatst langs ruischelende boomen
 Een zwerver en een prins — God heeft hen saamgebracht;
 Ze denken aan weleer en droomen de oude droomen —
 Rondom is schemerduister, zwijgend rijst de nacht.

Eén poogt te troosten, wijst op Gods ontfermen. . . .
 Ach, woorden zijn te klein voor dit zoo groote leed —
 Hij buigt het hoofd in schuld, terwijl zijn lippen kermen
 En schaamt zich voor zijn purpren koningskleed.

Nu nog een laatst vaarwel van stamelende groeten.
 Het moet — God wijst hun plaats en heeft voor elk zijn strijd:
 Eén gaat met loome tred zijn zware plicht ontmoeten,
 Eén blijft er eenzaam in het woud, en schreit.

P. JONGELING

Jonathan gaat sterven

Hoor! in de verte tiert nog krijgsgeschrei,
 De Filistijnsche stortvloed vliegt de bergkam over —
 Hij sleept zich naar een struik, in schaduw van het loover;
 Rood gulpt het warme bloed uit de gewonde zij.

De bergen kringen saâm in dreigend dolle dans.
 Hij moet weer opstaan, om zich te verweren!
 Is vader dood, kon hij de slag niet keeren? . . .
 Zijn vingers krampen star om de gebroken lans.

.
 Hij ziet een herdersknaap, dien God riep van de schapen.
 Een wonder weten maakt zijn bange trekken stil:
 Door deze donkre weg volvoert de Heer zijn wil —
 Zacht fluistert hij een naam — en gaat dan vredig slapen.

P. JONGELING